

Fra landet? Nei, fra småstedet...

Hipólito har arbeidet med mange ting: på en kjøleskapsfabrikk, som omreisende bokselger, i et inkassobyrå osv., til han til slutt fikk jobb i Postvesenet, men fortsatte likevel med mange andre arbeidsoppgaver.

16.06.2012

Ettersom årene går er det fint å se Guds finger i ditt liv. Jeg er 77 år gammel. Og Herren har gitt meg sans for humor. Med jevne mellomrom

har en yngre venn hatt moro med meg og vil få meg til å snakke, og han sier derfor:

– Hipólito, du som kommer fra landet og har flyttet over grensene...

Da avbryter jeg ham alltid:

– Fra landet? Nei, jeg kommer fra et småsted: det er det stor forskjell på...

En diskusjonsmiddag om landsbygdas Spania

For noen måneder siden ble jeg invitert til middag og samtale med unge yrkesutøvere. Tidligere hadde de snakket om bioetikk, om utviklingsbidrag, om de militæres fredsoppdrag i konfliktområder, om kunst og om musikk, makroøkonomi...

Tittelen de foreslo for meg for dette møtet var morsom og fristende, helt i overensstemmelse med

organisatorens sans for humor, han kjenner meg godt: *Landsbygdas Spania: minner fra en landsbygjeter i Pajarejos i Avilatraktene; og hvordan han etter å ha bygd kjøleskap og solgt bøker tilslutt ble postmann, og da han hadde gått av med pensjon gikk over til å arbeide for en stiftelse og på fritiden nøt pilgrimsvandringenes sødme.*

Vi mintes de magre årene med det harde livet på åkrene, utfordringer med dyrene på 40- og 50-tallet og nettene vi tilbrakte under åpen himmel – liksom hyrdene i Bethlehem – eller på illeluktende herberger og vertshus, der dyrehandlere, smuglere og gjeterer samlet seg rundt en stor gryte mat som vertinnen hadde forberedt til måltidene; vi snakket om sterke og (som regel) gode mennesker, vante med å vandre langt med buskapen for å finne beitemarker. Ingeniørene, advokatene, journalistene og legene

som var til stede sperret opp øynene. Men deres appetitt økte takket være en frityrgryte med marinert brød, krydret med hvitløk og pepper, som gjeterne hadde satt pris på, og som jeg tok med meg for å gjøre møtet underholdende.

De tilstedeværende ville vite hva som hadde skjedd etter min barndom og ungdom som gjeter og gårdbruker. Jeg fortalte om min militærtjeneste, og hvordan jeg tok med meg min pappveske og dro for å slå meg ned i Madrid, i den folkelige bydelen Usera.

Jeg har hatt mange yrker: laget kjøleskap, vært omreisende bokselger, gjeldsinnkrever osv... til jeg fikk jobb i postvesenet, men likevel fortsatte jeg med mange andre ting. I mange år har jeg gått gjennom bydelen min på kryss og tvers, blitt kjent med tusenvis av mennesker, som jeg mange år etter

har fortsatt å hilse på, fordi jeg var bydelens postmann.

”Jeg forsto hva Opus Dei er på en enkel og naturlig måte”

Jeg giftet meg. Carmen og vi har tre sønner. Vi har prøvd å oppdra dem godt, og heldigvis har alle studert på universitet og blir satt stor pris på i jobbene sine.

Da jeg for tretti år siden ble kjent med Opus Dei, forsto jeg alt på en enkel og naturlig måte: det var det jeg alltid hadde drømt om. Og postmannen skrev sitt brev for å be om å bli medlem og jeg takker Gud for denne vidunderlige og ufortjente nåden.

Siden kom tiden da jeg ble pensjonist. Jeg begynte å arbeide i stiftelsen Centro Académico Romano, der jeg har kunnet bruke kunnskapene fra Posten for å stå til tjeneste for det arbeidet som gjør at

mange prester i hele verden kan få utdanning. Arbeidet jeg gjør og den gode atmosfæren i stiftelsen er svært tiltalende. Det er et arbeid som hjelper meg til å føle at jeg er nær den hellige Josemaría, og være forent med bønneintensjonene til paven og Opus Deis prelat.

”Måtte Herren bevare min munterhet og mitt humør”

Arbeidet med pilgrimsreiser ble til på en enkel måte. Jeg overtok for et ektepar som organiserte pilgrimsreiser til Mariahelligdommer. Mange mennesker fant dette interessant. For mange er dette en god anledning til å nærme seg Gud. Vår Mor er den sanne mor, og hun har lovet å passe på at de som søker henne vender tilbake som fornyede mennesker.

I Lourdes, i Fatima, i Torreciudad og i mange andre helligdommer har hundrevis av mennesker skriftet og

fornyett sitt kristne liv. I årenes løp har det blitt mange pilgrimsreiser, og jeg kjenner bussjåførene og vertshusholderne. Man kan snakke om Gud med alle. På bussen benytter jeg anledningen til å spille noen DVD-filmer om den hellige Josemaría eller noen gode dokumentarer med kristent innhold.

Når alderen ubarmhjertig gjør sitt inntog og man ikke har noe annet valg enn å oppsøke sykehuset, er det godt å se at det er så mange venner som kommer og hilser på en. Jeg bønnfaller Herren om at han, hvis det er hans vilje, må bevare min munterhet og mitt humør som før, for å kunne følge ham på den veien han ønsker for meg, og på den måten tjene mange mennesker.

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/fra-landet-nei-fra-smastedet/> (20.02.2026)